

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 12CoCsp/24/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8421200245
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 09. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Karol Krochta
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8421200245.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Karola Krochtu a členov senátu JUDr. Gabriely Világiovej a JUDr. Marianny Hirkovej v spore žalobkyne E. J., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C. XXX/XXX, XXX XX I. I. C., právne zastúpená advokátom JUDr. Andrej Cifra, so sídlom Janka Kráľa 5/A, 984 01 Lučenec, proti žalovanému D. P., O., so sídlom C. XXX/A, XXX XX D., X.: XX XXX XXX, o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 840,- Eur s prísl., o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Kežmarok, č.k. 5Csp/8/2021-99 zo dňa 08. februára 2022, takto

rozhodol:

I. Potvrďuje rozsudok.

II. Žalobkyni priznáva voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu s tým, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Kežmarok (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že: „I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni sumu 840 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 840 eur od 26. 01. 2021 do zaplatenia, a to všetko do 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Žalobkyni vo vzťahu k žalovanému priznáva náhradu trov konania v rozsahu 100 %, s tým, že o výške náhrady trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.“

2. Rozhodnutie právne odôvodnil § 261 ods. 6 písm. d), § 497, § 502 ods. 1, § 503 ods. 2, § 504, § 506 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník platný a účinný v rozhodnom období, § 52 ods. 1, 3, 4, § 53 ods. 1, 2, 3, 5, 9, § 54 ods. 1, 2, § 565, § 3 ods. 1, § 451 ods. 1, 2, § 456, § 458 ods. 1, § 558, § 521, § 517 ods. 1, 2, § 53 ods. 9 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník platný a účinný v rozhodnom období, § 1 ods. 1, § 7 ods. 1, § 9 ods. 2, § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov, § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok.

3. Vychádzal zo zistenia, že právny predchodca žalovaného ako banka a žalobkyňa ako dlžník uzatvorili dňa XX.XX.XXXX U. o úvere - dostupná pôžička, predmetom ktorej bolo poskytnutie úveru vo výške 3.000,- Eur. V Upozornení - výzva na splatenie dlžnej sumy z 13.06.2016 právny predchodcu žalovaného oznámil žalobkyni, že podstatne porušila ustanovenia zmluvy a že pohľadávka je viac ako 3 mesiace po splatnosti. Vo výzve na úhradu dlžnej sumy zo dňa 11.07.2016 právny predchodca žalovaného oznámil žalobkyni, že nakoľko svojim konaním podstatne porušila ustanovenia zmluvy, stáva sa jej úverová

pohľadávka predčasne splatnou v celom rozsahu a zároveň bola vyzvaná na zaplatenie dlžnej sumy v lehote 10 kalendárnych dní od doručenia výzvy. Z aktuálneho stavu úveru k 18.12.2018 sa uvádza, že poskytnutá výška úveru bola 3.000,- Eur, vyčerpaných bolo 3.000,- Eur, splatených 795,01 Eur, mimoriadne splatené 0,- Eur, možnosť čerpať 0,- Eur, nedočerpané 0,- Eur, celková istina 2.204,99 Eur a čakajúce úhrady 0,- Eur. Z tohto výpisu z časti „Zaplatené splátky“ vyplýva, že žalobkyňa v období od 12.09.2012 do 11.07.2016 uhradila banke spolu sumu 3.540,30 Eur a v období od 20.11.2018 do 19.11.2018 uhradila sumu 920,- Eur.

4. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že na základe vykonaného dokazovania mal za preukázané, že medzi žalobkyňou a právnym predchodcom žalovaného bola uzavretá zmluva o spotrebiteľskom úvere, teda spotrebiteľská zmluva. Zo spisu vyplýva, že žalovaný predložil súdu len výzvu na úhradu dlžnej sumy s príslušenstvom z 13.06.2016, no nepredložil žiaden dôkaz, aby veriteľ - banka predtým preukázateľne upozornil spotrebiteľa (žalobkyňu) v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie práva na vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru. Žalovaný síce predložil súdu podací hárok z 14.06.2016, avšak z tohto nie je zrejmé, že žalobkyňi bola zásielka doručená a ani čo bolo obsahom zásielky z predmetného podacieho lístka. Podanie takejto listiny na poštovú prepravu neznamena, že žalobkyňa mala možnosť sa s výzvou z 13.06.2016 oboznámiť. Zo strany žalovaného tak nebol predložený žiaden dôkaz, ktorým by bolo preukázané, že by jeho právny predchodca skutočne upozornil žalobkyňu na možnosť predčasného zosplatnenia úveru, kedy sa tak malo stať a že také upozornenie skutočne bolo žalovanej doručené (či aspoň doručované) do sféry jej dispozície. Žalovaný mal preukázať, že žalobkyňa sa s obsahom zásielky mohla oboznámiť, čo sa však nestalo. Dôsledkom nesplnenia povinností veriteľa uloženej mu kogentnými ustanoveniami Občianskeho zákonníka na ochranu spotrebiteľa je neplatnosť právneho úkonu - vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru. Len podporne uviedol, že v zmysle § 53 ods. 8 v spojení s § 565 Občianskeho zákonníka môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. V danom prípade priamo v zmluve sa takáto dohoda nenachádza. Aj podľa tvrdenia žalobkyne malo byť toto právo dojednané len v obchodných podmienkach. V konaní nebolo preukázané splnenie predpokladov pre zosplatnenie dlhu v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Nemožno preto dospieť k záveru, že postupovaná pohľadávka bola v čase postúpenia (20.12.2018) splatná v celom rozsahu. V čase postúpenia teda postupovaná pohľadávka nebola v celosti splatná, čo je v rozpore s ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách. Postúpenie pohľadávky aj preto nie je možné považovať za platné. Následne sa zaoberal náležitosťami zmluvy v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch a zistil, že v zmluve absentuje uvedenie všetkých predpokladov použitých na výpočet RPMN a tiež, že RPMN je uvedená nesprávne v neprospech spotrebiteľa. Uvedené má za následok, že poskytnutý spotrebiteľský úver je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov. Žalovanému tak vznikol nárok iba na vrátenie finančných prostriedkov ktoré z jeho strany boli žalobkyňi reálne poskytnuté a to vo výške 3.000,- Eur. Nakoľko však žalobkyňa v prospech žalovaného po postúpení pohľadávky od 17.01.2019 do 19.11.2020 uhradila celkovo sumu 840,- Eur, na strane žalovaného došlo k bezdôvodnému obohateniu vo výške 840,- Eur. Žalovaný sa s plnením peňažného záväzku dostal do omeškania, a to preukázateľne dňom nasledujúcim po poskytnutej lehote na plnenie v predžalobnej výzve z 20.01.2021, preto žalobkyňi od 26.01.2021 priznal aj nárok na úrok z omeškania v zákonnej výške 5 % ročne zo sumy 840,- Eur až do jej zaplatenia. Po preskúmaní Dohody o splátkach, zistil, že dohoda o splátkach je typickým formulovaným ošetrovaním vzniknutého stavu, kedy sa na podpis spotrebiteľovi predkladá zdanlivo výhodný formulár o splátkach s vyhlásením o vedomosti premlčania dlhu. Uvedenú dohodu je však potrebné hodnotiť ako nekalú obchodnú praktiku, ktorá je neplatná.

5. O trovách konania rozhodol podľa zásady úspechu. Žalobe vyhovel v celom rozsahu, preto žalobkyňi priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu, o výške ktorej rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku.

6. Proti rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný. Odvolanie právne odôvodnil § 365 ods. 1 písm. b), d), f), h) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“). Poukázal na to, že prostredníctvom svojho písomného podania zo dňa 16.04.2021 uviedol všetky relevantné skutočnosti a rozhodujúce argumenty, ktorými poprel žalobný nárok a skutočnosti uvádzané v podanej žalobe a ako prílohu predložil výzvu na splatenie dlžnej sumy zo dňa 14.06.2016 spolu s podacím hárkom. Z uvedených dôvodov je záver okresného súdu nesprávny. K obligatórnym náležitostiam zmluvy uviedol, že rovnako sa vyjadril aj k týmto a priložil kalkulačku pre výpočet RPMN, z ktorej vyplýva, že RPMN ako i celková čiastka boli vypočítané správne, resp. ich výpočet bol ovplyvnený zvoleným poistením. Na

záver poukázal, že RPMN po prepočte je v prospech, nie v neprospech žalobkyne. Zastáva názor, že právny záver súdu čo do splnenia obligatórnych náležitostí je nesprávny a úver nemožno vyhodnotiť za bezúročný a bez poplatkov. Nesúhlasil a nestotožnil sa s vyhodnotením súdu prvej inštancie ohľadom dohody o splátkach. Mal za to, že táto nie je formulárová a nepredstavuje neplatný právny úkon, pričom žalobkyňa bola doručená domov. Poukázal na to, že súd len veľmi povrchno vyhodnotil uznanie dlhu. Záverom uviedol, že miera ochrany spotrebiteľa má svoje limity a nemôže byť absolútna. S poukazom na uvedené žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok v celom rozsahu zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

7. Žalobkyňa sa k podanému odvolaniu vyjadrila tak, že žalovaný v priebehu konania nepreukázal splnenie podmienok pre nadobudnutie bankovej pohľadávky a výzva zo dňa 11.04.2016 nespĺňa kritériá platnosti právneho úkonu ani po stránke formálnej. V tejto súvislosti poukázala na ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu SR. Uviedla, že zmluva o úvere sama o sebe nespĺňa kritériá platnosti právneho úkonu, pretože jednostranný úkon „návrh zmluvy“ a jednostranný úkon „prijatie návrhu“, ktorý bol dodatočne doplnený, nie sú zhodné. Popri uvedenom, zmluva neobsahuje ani povinné náležitosti, čo má za následok, že spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Žalovaný ani hypoteticky nemohol nadobudnúť zo zmluvy o úvere nárok na zaplatenie odplaty za úver, ktorý neexistoval, preto je nutné dohodu o splátkach hodnotiť ako absolútne neplatný právny úkon. Napadnutý rozsudok navrhla v celom rozsahu potvrdiť a žalovaného zaviazat' na náhradu trov odvolacieho konania.

8. Žalovaný sa vyjadril tak, že žalobkyňa neuviedla žiadne nové rozhodujúce skutočnosti, resp. skutočnosti, ktorými by poprela tvrdenia uvedené v podanom odvolaní. S tvrdením o nepreukázaní platného postúpenia pohľadávok nesúhlasil, pretože platné postúpenie a dodržanie zákonného ustanovenia dodržal, o čom zaslal aj listinné dôkazy. Argumentácia žalobkyne sa nevzťahuje na dodržanie postupu § 92 ods. 8 zákona o bankách, ktorý bol dodržaný a práve preto žalobkyňa smeruje svoju argumentáciu na neplatnosť právneho úkonu, avšak túto nekonkretizovala, teda neobjasnila a nešpecifikovala, v čom má neplatnosť spočívať. Vo vzťahu k ďalšej časti vyjadrenia žalobkyne o neplatnosti zmluvy o úvere odkázal na svoje písomné podania, v ktorých sa vyjadril k namietanej argumentácii žalobkyne, s ktorou nesúhlasí a zastáva názor, že zmluva je platným právnym úkonom. Ani s tvrdením o bezplatnosti a bezúročnosti sa nestotožnil, nakoľko v rámci svojich písomných podaní dostatočne objasnil, že zmluva obsahuje všetky zákonné náležitosti. K dohode o splátkach sa žalobkyňa nevyjadrila, resp. odkázala na ňou uvedenú argumentáciu, čo nepokladá za relevantné popretie. Uviedol, že zotrváva na tom, že dohoda o splátkach je platným právnym úkonom a zároveň v sebe obsahuje zákonný zabezpečovací inštitút. V celom rozsahu nesúhlasil s tvrdeniami a argumentáciou žalobkyne, preto zotrváva na svojom odvolaní a žiada, aby odvolací súd napadnutý rozsudok v celom rozsahu zrušil a vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

9. Žalobkyňa sa vyjadrila tak, že poprela všetky tvrdenia žalovaného, ktoré sú v rozpore s jeho tvrdeniami a hodnotí ich ako nesprávne a účelové. Vyjadrenie žalovaného neobsahuje vecné a právne relevantné dôvody, ktoré by mohli mať vplyv na preukázané argumenty, ktoré potvrdil aj súd prvej inštancie. Bezodvodnené obohatenie na strane žalovaného bolo preukázané, pretože tento nemal oprávnenie prijímať peňažné plnenia z viacerých popri sebe existujúcich dôvodoch. Navrhla napadnutý rozsudok v celom rozsahu potvrdiť a zaviazat' žalovaného na náhradu trov odvolacieho konania.

10. Ďalšie vyjadrenia podané neboli.

11. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 C.s.p.) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 C.s.p.), oprávneným subjektom (§ 359 C.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 C.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. C.s.p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 C.s.p. a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

12. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal

suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

13. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným porušením práva na spravodlivý proces, inou vadou konania, nesprávnym skutkovým zistením a nesprávnym právnym posúdením, teda to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (viď rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II.ÚS 78/05).

14. V zhode so súdom prvej inštancie, ani odvolací súd v predmetnej veci nemal pochybnosti o tom, že predmetný vzťah medzi právnym predchodcom žalovaného a žalobkyňou je vzťahom spotrebiteľským, pretože uzatvorená zmluva je štandardnou formulárovou spotrebiteľskou zmluvou, kde právny predchodca žalovaného vystupoval v postavení dodávateľa, pretože pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a žalovaný je spotrebiteľom, keďže pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Odvolací súd na tomto mieste ešte zdôrazňuje, že základnou črtou spotrebiteľských zmlúv je to, že tieto sú pre spotrebiteľa vopred pripravené a nie je vytvorený priestor na dojednávanie obsahu zmluvy alebo jej zmeny, pričom aj predmetná zmluva túto charakteristiku spĺňa.

15. Zákon o bankách predstavuje lex specialis vo vzťahu k Občianskemu zákonníku, ktorý čo sa týka inštitútu cesie sprísňuje pravidlá pri postupovaní pohľadávok z bánk na iné subjekty. V súvislosti s odvolacou námietkou žalobcu ohľadom postúpenia úveru z banky na nebankový subjekt, odvolací súd rovnako poukazuje na skutočnosť, že v zmysle uvedeného ustanovenia môže byť predmetom postúpenia iba pohľadávka alebo jej časť, ktorá je už (i) splatnou (dospelé splátky), a to za predpokladu predchádzajúcej (ii) písomnej výzvy po tom, čo bol klient banky (iii) nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní. Uvedené predpoklady sú zákonným predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky banky. Musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky.

16. Prvú podmienku, a to splatnosť pohľadávky je potrebné posudzovať v zmysle príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka. Možnosť predčasne zosplatiť spotrebiteľský úver v zmysle § 565 Občianskeho zákonníka je upravená v § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka s tým, že pre platné zosplatenie úveru je potrebné kumulatívne dodržanie tam stanovených podmienok, a to: (i) ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, (ii) dohoda medzi veriteľom a dlžníkom o tom, že ak sa nespĺní niektorá splátka, stane sa zročným celý dlh (ide o tzv. stratu výhody splátok), prípade celý dlh sa stane zročným aj vtedy, ak to bolo určené v rozhodnutí súdu, (iii) uplatnenie práva najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a (iv) upozornenie spotrebiteľa na uplatnenie tohto práva v lehote nie kratšej ako 15 dní. Až po kumulatívnom splnení uvedených podmienok možno dospieť k záveru, že došlo k platnému zosplateniu spotrebiteľského úveru. V zmysle poslednej vety § 565 Občianskeho zákonníka však toto právo môže využiť len do splatnosti nasledujúcej splátky.

17. Žalovaný tak v priebehu prvoinštančného konania, ako aj odvolacieho konania poukazoval na to, že jeho právny predchodca si splnil svoje zákonné povinnosti a pohľadávku voči žalobkyni ako spotrebiteľke platne zosplatiť, pričom osobitne poukazoval na to, že aj výzva žalovanej pred zosplatením úveru jej bola doručovaná, teda mala možnosť sa s touto oboznámiť, čo preukazoval poštovým podacím hárkom. V tomto smere sa však odvolací súd stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, keďže z ním vykonaného dokazovania, ako aj z listinných dôkazov predložených žalovaným nevyplýva, aby Upozornenie - Výzva na splatenie dlžnej časti úveru zo dňa 14.06.2016 bola žalobkyni preukázateľne doručená, keďže v priebehu konania nebola predložená či už doručka alebo kópia vrátenej neprevzatej listovej zásielky. Žalovaný tak v priebehu prvoinštančného konania ako aj v priebehu odvolacieho konania síce poukazoval na podací hárok, ktorý mal preukazovať doručovanie tohto upozornenia žalobkyni, avšak z predloženého podacieho hároku nie je možné jednoznačne identifikovať, aké podanie bolo žalobkyni zasielané. Z uvedených dôvodov nebolo možné dospieť k jednoznačnému záveru o preukázaní odosielania a ani doručenia upomienky v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka žalobkyni. Z uvedeného tak možno konštatovať, že neboli kumulatívne splnené podmienky

uvedené v bode 15. odôvodnenia tohto rozhodnutia, preto nemožno konštatovať platné zosplatnenie spotrebiteľského úveru.

18. Vo vzťahu k preukázaniu doručovania podania len prostredníctvom podacieho poštového hárku odvolací súd zdôrazňuje, že len samotné preukázanie podania listiny na poštovú prepravu ešte neznamená, že žalobkyňa mala možnosť sa s jej obsahom oboznámiť. Pre preukázanie uvedeného je potrebné, aby žalovaný preukázal to, že listina vôbec došla do dispozičnej sféry žalobkyne (najčastejšie je uvedené preukázané buď doručenkou alebo kópiou vrátenej listovej zásielky neprevzatej spotrebiteľom ani v odbernej lehote). Z uvedeného teda vyplýva, že nositeľnom dôkazného bremena o možnosti žalobkyne oboznámiť sa s obsahom podania je žalovaný. Odvolací súd v tomto smere poukazuje aj na rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 15.12.2020, sp. zn. 5 Cdo 36/2020 (uverejnené v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR 1/2021), ktorý sa vo vzťahu k doručovaniu právnych úkonov vyjadril nasledovne: „Z povahy ustanovenia § 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka vyplýva, že ide o kogentné ustanovenie, ktoré nepripúšťa odchýlnú dohodu zmluvných strán v podobe fikcie doručenia. Právna konštrukcia doručovania upravená týmto ustanovením totiž zabezpečuje spravodlivé vyvažovanie záujmov zmluvných strán. Adresátovi právneho úkonu poskytuje možnosť oboznámiť sa s obsahom právneho úkonu a taktiež istotu, aby účinky daného právneho úkonu nenastali bez toho, že mu to nebolo umožnené. Subjekt realizujúci právny úkon má na druhej strane istotu, že doručovaný právny úkon sa stane právne perfektným a vyvolá zamýšľané právne následky aj v prípade, že sa adresát vyhýba prevzatiu zásielky, príp. zmarí jej doručenie hoci i z nedbanlivosti (napr. zmenou doručovacej adresy bez oznámenia tejto skutočnosti druhej zmluvnej strane). Tu je potrebné poukázať práve na požiadavku právnej istoty na strane adresáta, aby sa mohol s prejavom vôle oboznámiť, ale zároveň sa chráni aj právna istota odosielateľa v tom zmysle, že ak sa adresát mal možnosť (príležitosť) oboznámiť s prejavom vôle, ale sa tak nestalo, prejav vôle sa považuje za účinný. Pritom nie je podstatné, či sa adresát s obsahom zásielky aj skutočne oboznámil. Je potrebné si však uvedomiť, že v prípade sporu o doručení písomnosti bude dôkazné bremeno o doručení zaťažovať odosielateľa. Je preto vhodné, aby odosielateľ vhodným spôsobom doručenie zásielky adresátovi zdokumentoval, resp. ju vedel relevantne preukázať.“

19. Odvolací súd vo vzťahu k vyššie uvedenému tak uzatvára, že pre preukázanie splnenia podmienok v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka v spojení s § 565 Občianskeho zákonníka zaťažuje dôkazné bremeno žalovaného (veriteľa), teda že upozornenie bolo žalobkyňi doručené, resp. sa aspoň dostalo do jeho dispozičnej sféry. Vzhľadom na vyššie uvedené tak možno dospieť k záveru, že ak nedošlo k platnému zosplatneniu spotrebiteľského úveru, tak nemohlo dôjsť ani k splneniu podmienok pre platné postúpenie bankovej pohľadávky v zmysle § 92 ods. 8 Zákona o bankách. Z uvedeného dôvodu potom všetky prijaté plnenia žalovaným od žalobkyne z titulu uzatvorenej spotrebiteľskej zmluvy súd prvej inštancie správne vyhodnotil ako bezdôvodné obohatenie, ktoré bol žalovaný povinný vydať. Z vykonaného dokazovania súdu prvej inštancie vyplynulo, že po postúpení pohľadávky na žalovaného, t.j. po 20.12.2018 bola zo strany žalobkyne uhradená suma spolu vo výške 840,- Eur, teda správne dospel k záveru, keď žalovaného zaviazal na vrátenie uvedenej sumy 840,- Eur žalobkyňi z titulu bezdôvodného obohatenia a správne tiež zaviazal žalovaného na zaplatenie úrokov z omeškania z dlžnej sumy tak, ako požadovala žalobkyňa v podanej žalobe.

20. K Dohode o splátkach odvolací súd rovnako ako súd prvej inštancie uvádza, že ide o formulár, ktorý vopred pripravil veriteľ a žalobkyňa ako spotrebiteľka nemala možnosť žiadnym spôsobom ovplyvniť jeho obsah. Takto preformulovaná dohoda predstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku. Jej právny význam a dôsledky sú pre väčšinu spotrebiteľov neznámymi kategóriami. Podpisom takejto formulárovej dohody sa zhoršilo postavenie žalobkyne ako spotrebiteľky a uzatvorenie tejto dohody jej privodilo značnú ujmu. Podpísanie dohody mohlo byť len prejavom vôle žalovanej splácať dlh v splátkach. Žalovaný však v priebehu konania nepreukázal a nevyplýva to ani z obsahu spisu, že by žalobkyňa mala vôľu uznať dlh. Žalovaný taktiež v konaní nepreukázal, že by bol v súlade s požiadavkami odbornej starostlivosti poučil žalovanú, resp. jeho právny predchodca o následkoch podpisu dohody a uznania. Vzhľadom na uvedené nemožno mať pochybnosti o tom, že v obave o možné neskoršie následky (napr. exekúciu) žalobkyňa v dôsledku postupu žalovaného, resp. jeho právneho predchodcu predmetnú dohodu podpísala, keďže jej bola ponúknutá možnosť splácať dlh v splátkach. Je logické a pochopiteľné, že spotrebiteľia vítajú možnosť splácať dlh, no je nečestné, ak sa zneužije kontraktčná situácia. Vzhľadom na uvedené sa odvolací súd stotožnil so záverom súdu prvej inštancie v tomto smere.

21. Záverom odvolací súd uvádza, že ďalšími odvolacími námietkami žalovaného, ktoré sa týkali najmä obligatórnych náležitostí spotrebiteľskej zmluvy sa odvolací súd nezaoberal, keďže tieto vzhľadom na konštatované nesplnenie zákonných podmienok pre postúpenie bankovej pohľadávky na žalovaného ako nebankový subjekt neboli ďalej relevantné.

22. Správnemu výroku vo veci samej zodpovedá aj správny výrok o trovách konania.

23. Na základe vyššie uvedeného odvolací súd v zmysle § 387 ods. 1, 2 C.s.p. napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

24. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p. a § 255 ods. 1 C.s.p., tak že úspešnej žalobkyni v odvolacom konaní priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti neúspešnému žalovanému v plnom rozsahu. O výške priznanej náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením vydaným súdnym úradníkom po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (§ 262 ods. 2 C.s.p.). Odvolací súd nezistil žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa na postup podľa § 257 C.s.p..

25. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).